

Krkavec

Vlastnosti:	Sil: -6	Obr: 5	Zrč: -8
	Vol: -8	Int: -7	Chr: 2
Odolnost:	-8		
Výdrž:	0		
Rychlost:	+8 let		
Smysly:	Hmat: 4	Chuť: -2	Čich: -5
	Sluch: 0	Zrak: 4	
BČ:	4		
ÚČ:	2		
OČ:	3		
Ochrana:	1		
Zranění:	-1 S zobák, pařáty		
Nezranitelnost:	—		
Velikost:	-15		
Rozměry:	— / 20 cm		
Četnost výskytu:	obvyklý		
Místo výskytu:	tajga, step, mokřad, pole		
Zařazení:	létající ptáci (pěvci)		
Organizace:	jedinec, pár		
Aktivita:	den		

Popis: Krkavec má nepěknou pověst. Pravděpodobně je tomu tak hlavně kvůli jeho vzhledu a způsobu života. Temně černé peří se kovově leskne a na pohled zlé oko září tou nejsytlejší černí. Výrazný zobák porostlý chmýřím svou mohutností prozrazuje velkou sílu, která je v něm skryta, a šedivé pařáty jsou dost ostré na to, aby nenechaly některé pověřivé klidně spát. Přestože není příbuzný s dravci, v letu se jim podobá. Na konci jeho rozložitých křídel vybíhají prstovité letky, díky nimž může ladně plachtit ve větru.

Výskyt: Tomuto ptáku se dobře žije v oblastech s mírným podnebím. Výborně ale snáší též zimu a i nepříliš velké horko. Vyskytuje se v řídkých lesích, travnatých lukách i polích a nepohrdne ani domovem v horách, případně mezi skalami.

Chování: Krkavci žijí v párech, jejich pevný svazek vydrží po celý život. Každý rok se vracejí na stejná hnízdiště, dokonce i do svých starých hnízd. Poopraví je a něco přistavějí, takže hnízda zkušených párů dosahují velkých rozměrů. Jedná se o stavby z větví, trávy, chlupů a mechu, do kterých samice krkavce snáší svá modrozelená tmavě kropenatá vejce.

Krkavec se živí vším možným. Vyzobává hmyz a některé bobule, ale dovede si také ulovit třeba zajíce. Jeho zobák je natolik silný, že s ním uklove i zdravé zvíře větší, než je on sám. Kromě toho se živí i zdechlinami zvířat, což mu na pověsti rozhodně nepřidá. Historiky o tom, jak nad popravišti krouží mnoho krkavců, jsou pravdivé. Ptáci čekají, až bude jejich příležitost a jako supi se slétnou na těla odsouzených.

Zajímavé je, že krkavci dovedou svým krákaním napodobovat různé zvuky. Je proto možné, že se v blízkosti lidí naučí několik nejčastějších slov, v lese pak zvířecí skřeky. U některých panských dvorů jsou proto krkavci oblíbeným ochočeným zvířetem. V takových krajích není krkavec tolik zatracovaný.

Setkání:

„Lidi nemají rádi krkavce. Říkají jim mrchožrouti, nazývají je špatným znamením a bojí se jejich krákaní. A mají proč! Před pěti dny se jeden krkavec objevil v Jarově; té noci zemřeli tři muži. Včera přiletěl do Újezdu a místní už určitě našli obě mrtvolky. Jak říkám, jen ať se bojí – o své oči! Že, Corve?“ ušklíbl se muž na černého ptáka a hodil mu kus masa.

Boj: Nejnebezpečnější zbraní krkavce je jeho ostrý zobák, i když svými spáry také dovede nepěkně ublížit. Většinou nevyvolává souboj, ale pokud jej něco rozzlobí, zuřivě útočí na obličej, aby svého nepřítele co nejdříve zbavil bojeschopnosti.

Drak zemní

Vlastnosti:	Sil: 15	Obr: 0	Zrč: -10
	Vol: 13	Int: -6	Chr: 16
Odolnost:	18		
Výdrž:	20		
Rychlost:	+6		
Smysly:	Hmat: -5	Chuť: -2	Čich: 6
	Sluch: 0	Zrak: 5	
BČ:	5		
ÚČ:	9 tlama		
	8 drápy		
OC:	5		
Ochrana:	6		
Zranění:	16 D tlama		
	15 S drápy		
Nezranitelnost:	+Z (-Z 2)		
Velikost:	(Výška + Délka)/2		
Rozměry:	2 m / 4 m až 12 m / 20 m		
Četnost výskytu:	vzácný		
Místo výskytu:	tundra, tajga, hvozd, step, mírné pobřeží		
Zařazení:	plazi (draci)		
Organizace:	jedinec		
Aktivita:	různě		

Popis: Drak zemní vypadá jako velký ještěr s hroznou tlamou a zlými očima. Jeho hlavu často zdobí nepřehlédnutelné rohy. Celé tělo kryjí tvrdé šupiny, většinou hnědé nebo zelené barvy, ale výjimeční jedinci bývají i kovově stříbrní nebo matně černí. Zemní drak nemá žádná křídla, ta by mu bránila v pohybu lesem a jeskynnými chodbami.

Výskyt: Zemní drak má nejradši nějakou noru nebo jeskyni, ale ani uzavřeným průsmykem nepohrdne. Teplé ani chladné podnebí mu nečiní problém, a tak je možné jej vidět téměř v kterémkoliv prostředí.

Chování: Zemní draci jsou vyložení samotáři. Zuřivě si brání svá území, která častokrát sahají až za obzor, aby měli stále dostatek potravy pro svůj hladový břich. Byť se to nezdá, pohyb mezi stromy pro ně není nijak obtížný. Překáželi mu v cestě kmen, prostě jej vyvrátí. V okolí jejich bydliště tak lze celkem jednoduše vystopovat cesty, kterými chodí.

Někteří zemní draci jsou svému živlu tak blízko, že mají schopnost změnit živou bytost v kámen či hromadu písku. Stačí, aby na svou oběť upřeli své zlé pronikavé oči, a terč se změnil v kus horniny (nejčastěji v takovou, která je všude kolem). Drak už nedokáže zkamenění vzít zpět. Svou kořist proto nenechává zkamenět úplně, proměnu jen začne. To zvíře úplně paralyzuje a drak k němu může dojít a sežrat ho.

Setkání:

„Hej, ty potvoro plesnivá, polez ven z brlohu a utkej se se mnou, jako rovný s rovným!“ hulákal hrdě trpaslík Hergot do otvoru ve skále. „Polez ven, povídám!“ zařval a srazil jakousi nevkusnou kamennou sochu, co stála hned vedle, až se roztříštila o zem. Zevnitř sluje se ozvalo hromové zaburácení. Hergot

měl pocit, jako by se celá hora pohnula. Ještě párkrát zakřičel a schoval se za velký balvan.

S hřmotem se ven sunul pořádně velký drak. Sotva však vystřelil hlavu, skočil na něj ze skály Welt a přes oči mu přehodil volskou kůži potřenou smolou. Obratně se vyhnul pařátu a seskočil ze vzpínajícího se draka.

Hergot neváhal, přiskočil a tal. Drak zařval. Trpaslík se jako by mimochodem shýbl pro utatý dračí malíček.

„Tak se na ně musí, na bazilišky smradlavý,“ prohlásil vítězně. „Mizíme!“

Boj: Zemní drak se v boji často spoléhá na mocné čelisti a na ochranu své jeskyně. Pokud je vylákan na volné prostranství, ohání se silným ocasem.

Zvláštní vlastnosti:

Zkamenění: Použije-li drak tuto schopnost, musí cíl hodit na porovnání:

Vol cíle + 2k6+ proti Vol draka - 3 + 2k6+

Pokud drak uspěje, může si vybrat, jestli oběť jen paralyzuje, nebo nadobro zkamení. Parametry paralyzy jsou následující: Doména = fyz.; Prudkost = kolo; Zdroj = pas.; Vlastnost = Vol; Nebezp. = Velikost; Velikost = Úroveň draka; Živel = +Z; Účinek = Nedokáže se pohnout

Ent

Vlastnosti:	Sil: 12	Obr: -4	Zrč: -5
	Vol: 2	Int: 0	Chr: -1
Odolnost:	12		
Výdrž:	10		
Rychlost:	+3		
Smysly:	Hmat: -2	Chuť: -5	Čich: -2
	Sluch: 5	Zrak: -2	
BČ:	-2		
ÚČ:	-1 ruce z větví		
OČ:	-2		
Ochrana:	4		
Zranění:	11 D ruce z větví		
Nezranitelnost:	-O, -Vz (+O 2, -Vo 2, -Z 2)		
Velikost:	+10		
Rozměry:	8 m / —		
Četnost výskytu:	vzácný		
Místo výskytu:	tajga, hvozd		
Zařazení:	—		
Organizace:	jedinec (skupina)		
Aktivita:	den		

Popis: Mnoho lidí věří, že stromy mají duši. Entové a jejich hvozdy jsou toho živoucím důkazem. Ent bývá podobný stromům v místě, kde žije. Jeho trupem je kmen pokrytý kůrou, nohy mají chodidla z kořenů, ruce nahrazují živé větve a místo srsti roste listů nebo jehliček. Nehybně stojící ent je k nerozeznání od lesního porostu. Když ent jde, jeho těžké kroky duní podrostem tak zvláštně, že si jej zvířata nevnímají a ptáci neodlétají pryč, dokonce mu sedávají ve větvích. Burácující hlas živoucího enta je slyšet na míle daleko.

Výskyt: Entové žijí v starých hlubokých lesích. Málokdy vycházejí na louky nebo planiny. Nemají-li nad hlavou větvoří, cítí se nesví a velmi rádi se vrací do stínného hvozdu.

Chování: Od přírody jsou entové samotářskými tvory. Ve svém lesním revíru jsou pány a není radno jejich moc pokoušet. Jen ve výjimečných případech se entové scházejí, aby rokovali. Namluví toho opravdu mnoho, ale jejich jazyk je pomalý a rozvrklý. Proto jsou jejich sešlosti vždy velmi dlouhé, ale čekání přináší ovoce v podobě moudrého rozhodnutí. Při své rozvážnosti nenechají enti nic náhodě a rozeberou každý problém do nejmenšího detailu, ať již v kruhu nebo o samotě.

Nestaví si žádná obydlí, koruny stromů jsou jim dostatečným přístřeším. Les je pro enta domovem, o který se svědomitě stará a na který nedá dopustit. Dovede uklidnit rozdivočelá zvířata a uspat probuzené stromy. Hvozd spravovaný entem je plný života a přírodní síly, což je pramenem mnohých tajemství. Ent dobře ví, že lesu svědčí změny, a proto se snaží svůj hvozd rozšiřovat a měnit.

Setkání:

Štiplavý kouř se táhne několika údolími a svou šedí zahalil i vrcholky kopců. Vítr je proti němu bezmocný. V tuhle dobu měl

sfoukávat listy, nyní hasí poslední dohořívající plamínky. Zem je zčernalá, zraněná a zničená. Ze stromů, jež se ještě včera zdály být nesmrtelné, dnes zbyl jen prach a mou. Uprostřed toho všeho sedí na zuhelnatělém kmeni popálený ent. Poslední ent, co je ještě živ. Sedí, hledí do popela a pohrává si s křesadlem.

Boj: Síla entích větví dokáže dát za vyučenou leckterému nepříteli lesa. V nejhorším si ent dovede na pomoc zavolat roztodivné lesní bytosti, které mu proti nepřítelům rády pomohou. Stromové entí tělo není příliš uzpůsobeno k boji, a tak je ent hodně pomalý a neohrabaný. Dokáže sice jemně pohladit okvětní plátek lilie, ale s údery do nepřátel už je to horší.

Zvláštní vlastnosti:

Zapletení kořeny: Ent zapustí své kořeny do země a ty se doplazí až k nepříteli, aby jej mohly svázat. Jedná se o hod na porovnání:

Obr enta + 5 + 2k6⁺ proti Obr oběti + 2k6⁺

Po úspěšném zapletení musí oběť stát na místě, její nohy jsou pevně připoutány k zemi. Oběť se může každé kolo pokusit vymanit:

Sil enta - 5 + 2k6⁺ proti Sil oběti + 2k6⁺

Medvědodlak

Vlastnosti:	Sil: 8; 14; 12	Obr: 3; 1; 0
	Zrč: 0; -2; -4	Vol: 4; 2; 0
	Int: -1; 0; -1	Chr: 0; -1; 0
Odolnost:	9; 11; 9	
Výdrž:	10	
Rychlost:	+8; +9*; +10*	
Smysly:	Hmat: 1; -1; -2	Chuť: 1; 0; 1
	Čich: 3; 5; 6	Sluch: 3; 5; 6
	Zrak: 0; 0; -1	
Boj; BČ:	3; 3; 2	
Útok; ÚČ:	2; (1+ zbraň, 7 tlapy a zuby); 6 tlapy a zuby	
Obrana; OČ:	2; 4; 3	
Ochrana:	2; 4; 6	
Zranění:	Zranění zbraně; (Zranění zbraně, 12 S); 10 S tlapy a zuby	
Nezranitelnost:	—	
Velikost:	+1; +8; +6	
Rozměry:	1,9 m / —; 2,8 m / —; 2 m / 2,2 m	
Četnost výskytu:	vzácný	
Místo výskytu:	studená pustina, tundra, tajga, hvozd, step	
Zařazení:	—	
Organizace:	jedinec	
Aktivita:	den	
Síla regenerace:	-11; -11; -10	

Popis: Od počátku věků se medvědům přisuzuje velká síla. Z běžných šelem jsou největší. Stejně jako medvěd vyniká medvědodlak svou mohutností. Dobře rostlý muž s velkýma rukama a širokými rameny. Lidská kůže je bohatě porostlá chlupy a nehty jsou pevné, do šeda zakalené. Z rozumných očí sálá kouzlo vážené osobnosti.

S proměnou naroste medvědodlak do nadlidských rozměrů a svou velikostí předčí jiné sobě podobné. Nehty zčernají a změní se v pořádné drápy. Protážená medvědí hlava znamená lidskými rysy skrývá nadměrné medvědí tesáky. Dlouhá srst obrostle celé tělo a poskytne nabuzenému svalstvu ochranu hodnou leckterého brnění.

Výskyt: Tento druh lykantropů si našel své místo v různých částech světa. Oděn v bílé srsti se prochází po mrazivých pustinách, v černém a hnědém hávu pak přespává v lesích a loví místní zvěř. Ani hory, ani údolí velkých řek, ani říčce porostlé plošiny mu nejsou cizí.

Chování: Medvědodlaci žijí medvědími životem. Jsou to samotáři putující rozsáhlými územími. V zimě zmalátní a podobně jako jejich druzi se uloží k zimnímu spánku. Jen jednou za rok se spojují v páry, aby mohli udržet svůj rod.

Medvědodlak působí od pohledu velmi charismaticky, jde z něj zároveň strach, stejně jako je z něj cítit životní zkušenost a přírodní moudrost. Bývá spíš uzavřený a málomluvný. Říká jen to, co je důležité, a neopakuje se. Jeho dlouhý život ubíhá pomalým tempem stejně jako medvědí kroky.

Bývá klidný a rozumný. Uvnitř něj však pořád žije šelma. Pokud je dostatečně živena divokými pocity, roste v něm, až jednou převládne. Potom medvědodlak dovede v bojovém hněvu neskutečně účinně zabít. Není jednoduché jej rozeštvat až do takové míry, ale každý, kdo tak učiní, za to náležitě zaplatí. Jeho chuť k boji je jiná než pomíjivé krvavé běsnění vlkodlaků. Medvědodlak si pamatuje a nezapomíná.

Setkání:

Nejdříve pocítil na jazyku pachut vlastní krve, poté prociťl. Ležel nahý v krvi rozpouštěném sněhu, tělo jej bolelo a zešedlé oči jej neposlouchaly. Když se postavil, vítr mu vehnal do tváře dlouhé bílé vlasy. Mezi svaly na jeho rukou se táhly viditelné šlachy a jeho kůže se stala mrtvočně bílou. Byl jiný, a nemohl tomu uvěřit.

Jak paní Zima slíbila – po oběti jeho vlastního těla bude o Wilhelmovu duši dobře postaráno – darovala mu tělo bílého medvěda, jenž byl strážcem jejího paláce. To však Wilhelm nevěděl.

Boj: Pokud se medvědodlak rozhodne přinášet smrt, hrne se jako lavina a jen máloco jej dokáže zastavit. Raději než zbraní a zbrojí využívá svého těla. Zuby, drápy a váhová převaha jsou více než dostačující.

Běs krvavý

Vlastnosti:	Sil: -3	Obr: 6	Zrč: -6
	Vol: 3	Int: 3	Chr: 9
Odolnost:	5		
Výdrž:	—		
Rychlost:	+2		
Smysly:	Hmat: -3	Chuť: -3	Čich: -3
	Sluch: -3	Zrak: -3	Vidění krve: 5
BČ:	6		
ÚČ:	3 dotek		
	Int mentálně		
OČ:	3		
Ochrana:	0		
Zranění:	Vol D dotek		
Nezranitelnost:	B, S, D		
Velikost:	různá		
Rozměry:	různé		
Četnost výskytu:	velmi vzácný		
Místo výskytu:	kdekoliv		
Zařazení:	—		
Organizace:	jedinec		
Aktivita:	stále		

Popis: Krev – rudá jako ten nejčistší rubín, průzračná jako víno, klenot, kterého si bojovníci neváží. V krvi je ukryta neobyčejná síla, bez níž by nebyl život. Tato nezaměnitelná tekutina je životadárnou esencí, jejíž moc dokázala stvořit bytost jen z krve samotné.

Krvavý běs je zrozen z krve, žije jen z krve, a až zemře, zbude po něm zase jen krev.

Své krvavé tělo dovede podle libosti měnit a přetvářet a i podobu si vybírá, jakou chce. Nejčastěji se však chce přiblížit tvarem tomu, z jehož krve vzešel. Dovede napodobovat až do nejmenších detailů. Kdykoliv však chce, dokáže se roztéct na kaluž krve a protékat všude tam, kam by skapala i obyčejná krev.

Kapalným povrchem krvavého běsa je hladký a vlhce se leskne, na dotek je mokrá a teplá. Barvu má obvykle čistě rudou, ale protože existují bytosti i s jinou barvou krve, nemusí být nutně červená. V místech, kde se běs nejvíce vyskytuje, je cítit vůně čerstvé krve a často zde po něm lze nalézt zaschlé kapičky.

Výskyt: Běsi se rodí na různých místech – bojišti počínaje, přes krvavá obětiště, až po místa velkých pohrom obvykle způsobených magií. Zpočátku se živí na malých zvířatech a mrtvolách, ale jakmile nabere sílu, vydají se mezi lidi. Dokážou žít ve skrytu třeba uprostřed většího města i několik let.

Chování: Na svět přichází krvavý běs nejčastěji kvůli nějakému krvavému rituálu. V sektách, které vyznávají krvavá božstva, se často provádějí podivné rituály, které mohou běsa přivolat (ať již vědomě či nevědomě). Při svém zrození je velký (a na vyšší úrovni) podle toho, kolik krve pro něj bylo obětováno. Nezáleží však jen na množství, nýbrž také

na kvalitě, proto se na obětních oltářích tak často objevují nemluvnata.

Krvavý běs vládne krvi nejen v sobě, ale také v druhých. Sám se rád mění do tvaru bytostí v jeho okolí, ale ještě raději napadá jejich těla a nasouká se jim až do srdce. V cizím těle pak nalézá schránku, která jej chrání a pomáhá mu splnit své cíle. Jak poznává svět, stává se běs stále zákeřnějším a prohanějším. Brzo si najde nějakou sektu uctívající, kteří pro něj připravují krev a hledají mu ty nejlepší hostitele. Je pak opravdovým pánem krve. Ve chvílích, kdy má krve dosytosti, začíná uvažovat i nad jinými požitky světa, a protože se vyskytuje blízko lidem, začíná pochyťovat jejich hrabivé návyky. Touží pak po moci, po služebnících, krvi krásných žen a podobně.

Největší potíže mívají krvaví běsi s upíry, protože ti je považují za konkurenci. Obě strany jsou si ale rovny v tom, že dokážou využít tělo toho druhého jako zásobárnu na krev.

Setkání I:

Andrej se prodíral tmou a jeho lucerna pomalu, ale jistě dohořívala. Dostal se až na rozcestí tří chodeb. Za pomoci světla se snažil rozhodnout, která je pravá – bezvýsledně. Ztratil se a nevěděl, kudy jít. Vrátil se nemohl, dál dopředu se bál.

Něco mu káplo na hlavu. Pomalé kap, kap, kap. Posvítit si nahoru. Nic tam nebylo, jen odnikud na něj padala voda. Nebyla to

voda, tekla po něm krev. Zalila mu oči, teď celý pramen stékal po jeho vlasech. Lucerna zhasla a pak jen tma – rudá tma.

Když se probudil, viděl všechno rudě, skrz zalehlé uši se k němu donesl mužský hlas: „Věřte, nevidím takového poprvé. Pusťte mu žílu, když zakrvácí, je čistý.“

Setkání II:

„Pověz mi, proč to děláš? Živíš se krví, jini jako ty pro ní nezastavitelně běsní, a ty taďy zatahuješ rány, ze kterých bys mohl pít,“ ptal se šedivý veterán, jenž se sotva před chvílí proměnil z kančí podoby.

„Rozhlédni se kolem sebe, přijde ti, že je tu málo krve?“ odpověděla plynulým hlasem postava, jež ve slunci zářila rubínovým ruměncem. Veterán se rozhlédl po bitevním poli a sám si utřel krev z obličeje.

„Najíst se mohu potom, ale pro tyhle už žádné později není. Taďy jsem hotov, rychle dalšího,“ zabublala postava a utáhla poslední žílu, co ještě krvácela.

„Děkuji,“ šeptl Dramir, bezmocně se podíval na svou utatou nohu a omdlel.

Boj: Své kapalně tělo krvavý běs v boji různě kroucí a přetváří, často se snaží podobat se útočníkům. Mechanická zranění mu neublíží, zbraně jím projdou a na místě rány se krev zase okamžitě slije dohromady bez jakýchkoliv následků.

Běs umí působit na krev svých nepřátel. V místech, kde se dotkne, naskočí přinejmenším modřiny a podlitiny. V horším případě může způsobit vnitřní krvácení. Jeho oběti většinou umírají na zástavu srdce nebo krev v plicích. Protože nemá pevné tělo, může se dobře skrývat a potom útočit na nepřipravené dobrodruhy.

Běs je sice běžnými zbraněmi nezranitelný, ale pokud se podaří udržet jej daleko od veškeré potravy, začíná strádat a brzy zemře hladem po krvi.

Zvláštní vlastnosti:

Vidění krve: Rozhlédne-li se krvavý běs kolem sebe, vidí tmavě modrý až černý svět. V něm se proplétají výrazné červené žíly a bělostné tepny. Běs vidí proudící, klidnou i zaschlou krev. Ostatní věci jsou pro něj skryty ve stínech, siluetách a obrysech. Živé tvory proto vidí velmi dobře, zatímco neživé věci obtížně.

Proudění krve: Potřebná převaha: 5

Této schopnosti využívá běs k útoku tak, že se dotkne oběti (jakýkoliv úspěšný zásah) a způsobí jí zranění její vlastní krví. Tuto schopnost však může použít i velmi cíleně na určitou část těla. Pokusí se oběti potrhát žilky v očích a tím ji oslepit, protrhnout tlakem krve ušní bubínky, rozdrásat jazyk a podobně. Může také odkrvit nějaký orgán a zbavit jej pro následující kolo jeho funkce. Může odkrvit ruku, která pustí zbraň, plíce, které se v tomto kole nenadechnou, ale také mozek, který může padnout do mdlob. Zatímco odkrvené části těla se po jednom kole opět prokrví, poškození smyslu lze brát jako trvalé postižení.

Krvavý běs zná fungování krevních řečišť tak dokonale, že má-li dost času a prostoru, může oběti působit nesnesi-

telnou bolest, a přitom ji držet na prahu smrti. Ne nadarmo se jej proto theurgové a čarodějové snaží použít jako mučící nástroj.

Přebrání krve: Potřebná převaha: 3

Dostane-li se běs oběti až na kůži, aby jí způsobil zranění, může nechat její krev vytrysknout na povrch. Krev z rány do sebe běs nasaje a postupně tak obnovuje své krvavé tělo. Za každé dva body zranění, které oběti způsobí, se mu jeden bod zranění vyléčí.

Ovládnutí krve: Síla mentální praktiky: 24

Krvavý běs se v průběhu mentálního souboje snaží přetvořit své tělo tak, aby bylo co nejpodobnější jeho oběti. Snaží se zrcadlit ty nejjemnější detaily, aby měl jistotu, že se mu plánovaný útok povede. Získá-li nad obětí dostatečný průnik, vrhne se na ni. Obejme ji svým rudým tekutým tělem a každým tělním otvorem vlévá svou krev do zprvu křičící, později už jen bublající oběti. Jakmile je běs celý uvnitř, převezme vládu nad ukořistěným tělem. V tuto chvíli by je mohl jedinou myšlenkou zabít, ale to on neudělá, daleko raději bude tělo používat jako prostředek pro své cesty a zájmy.

Oběť se při napadení změní. Její pleť má rudou až modrofialovou barvu. Kůže je napjatá pod nápořem velkého objemu krve. Z nosu, uší a jiných tělních dutin vytékají pramenky krve, oči jsou jí podlité a žilky v nich jsou nepřehlédnutelně rudé. Hostitel krvavého běsu je celou dobu při vědomí, všechno sleduje a vidí, co se s ním děje, jen nedokáže ovládat své tělo. Podaří-li se mu nějak běsa z těla dostat, může vyprávět o modrém světě, kterým probíhá spousta pulzujících žil a tepen.

Je-li hostitel zabit, krvavý běs z něj vyteče a přibere sebou všechnu hostitelovu krev. Jakmile se zase steče dohromady, může opět útočit a pokusit se ovládnout někoho jiného. Zdaleka neovládá jen lidi. Hodí-li se mu tělo nějakého zvířete, nezdráhá se do něj vstoupit. Pro běs není nejmenším problémem ovládané tělo opustit, spatří-li někde příhodnější oběť.

Vlastnosti krve: Svou těžce vydobytou oběť si běs chrání. Proto dojde-li k nebezpečí, vytvoří jí z krve ochranu. Žilky na povrchu kůže popraskají a krev, která se vyvalí ven, pokryje celé tělo. Rázem ztuhne a pevný, ale pružný strup vytvoří krvavou zbroj. Taková živočišná zbroj chrání stejně jako kožená zbroj – tedy +3.

Dokud je hostitel pod nadvládou běsu, jeho rány nijak zvlášť nekrvácejí, protože běs se snaží držet krev v těle. Oběť vůbec necítí bolest (nemá tedy žádné postihy) a dokáže se držet na nohou, i když se zranění začínou zapisovat do třetího řádku zranění.

Hladovění: Krvavý běs má i jednu špatnou vlastnost. Musí pořád přijímat krev, jinak hladoví. Každý den musí vysát tolik krve (Přebráním krve, počítáno v bodech zranění), kolik je jeho úroveň. Hladověním je běs zraněn za polovinu počtu bodů zranění, který mu chyběl do jeho denní dávky. Pokud je nasoukán v cizím těle, může se živit krví svého hostitele, čímž ale tělo zraňuje.

Stín

Vlastnosti:	Sil: —	Obr: 11	Zrč: —
	Vol: 0	Int: 4	Chr: 10
Odolnost: Vol			
Výdrž:	—		
Rychlost:	+9		
Smysly:	Hmat: —	Chuť: —	Čich: —
	Sluch: -3	Zrak: —	
	Vidění stínů: 3		
BC:	10		
ÚČ:	6 dotek		
OČ:	7		
Ochrana:	—		
Zranění:	Vol+2 Ψ dotek		
Nezranitelnost:	B, S, D, ±O, ±Vo, ±Vz, ±Z		
Velikost:	+0		
Rozměry:	různé		
Četnost výskytu:	vzácný		
Místo výskytu:	kdekoliv		
Zařazení:	—		
Organizace:	jednotlivec		
Aktivita:	stále		

Popis: Ve tmě lidé špatně vidí, a proto mají strach. Někdy se nevědomky leknou i vlastního stínu. Není divu, že se vyhýbají tmavým zákoutím a stinnými mličkám, v nichž se může skrývat neznámé nebezpečí. Temnota je pro ně nejistotou, jež roztrhne ruce, rozbuší srdce a mění kolena v sulc. A nejhorší jsou místa, kde má člověk oslněné oči okolním šerem, ale do hluboce temného rohu nevidí. Když ze stínu opravdu něco vyjde, leknutí už nemůže být větší.

Takové obrazy Stín velmi dobře zná. Jeho tmavá postava už vydělala mnoho nespavců. Podobně jako přízrak může mít Stín jakýkoliv tvar. Má sice většinou podobu blízkou člověku, ale nic mu nebrání ji měnit podle svého uvážení. Tělo má obvykle tmavší barvu než prostředí, ve kterém se zrovna nachází. Odstíny šedi dovede umně měnit, stejně jako průsvitnost, lesk a mat svého těla, takové mimikry jsou pro život ve stínech takřka dokonalé.

Bylo by mylné myslet si, že je Stín stále nalepen na zemi či stěnách. Ať již má jakýkoliv tvar, když chce, umí se vztyčit do prostoru. Pohybuje se klouzáním mezi stíny, po zdech či vodní hladině. Hlas Stínů je sípavý a velmi nepřijemný. Jejich dotyk je sice jemný, ale chladný tak, až se na kůži naježí chlupy. Projde-li Stín kolem, je z něj cítit závan smrti a každý se mimoděk otřese, i když netuší proč.

Lidé často nevnímají svůj stín a zpravidla mu nevěnují žádnou pozornost, ale možná by měli, protože i v něm může číhat smrtelné nebezpečí.

Výskyt: Protože Stín žije ve stínu, vyhledává prostředí, kde je ho nejvíce. Výborným prostředím je pro něj les, bohatě zastavěné město s tmavými křivolakými uličkami, kde i v pravé poledne bývá šero, nebo špičaté skály. Čím členitější terén, tím lépe. Dobře mu je i mezi sloupovým chrámem či blízko stěn velkých budov.

Chování: Stín ke svému životu potřebuje prostředí vrženého stínu, nedokáže žít nikde jinde. Dostane-li se do přímého světla, v mžiku se rozplyne a umírá. Podobně mu nesvědčí absolutní tma. Kde totiž není světlo, není ani stín, a tak Stín nemá kde žít. Temnota jej však na rozdíl od světla nezabije, jenom jej uspí. Stín tak zůstává nehybný a neaktivní do doby, než se k němu dostane nějaké světlo a on se bude moci ze svého kataleptického spánku opět probudit. Na světě je naštěstí pro něj dost objektů, které ve dne vrhají své stíny. V noci stačí světlo z hvězd nebo plamen svíčky, aby si Stín našel příhodné útočiště.

V pohybu je Stín částečně omezen, protože dokáže přecházet jen ze stínu do stínu a není schopen překročit pro něj smrtící osvětlené oblasti. Dovede však stíny dočasně měnit, dokonce i prodlužovat, a tak se obvykle dostane, kam potřebuje. *Sám* velmi dobře cítí rozhraní mezi světlem a stínem, a to i v prostoru, a není pro něj problémem se jim vyhnout. Nebezpečné pro něj ovšem je, když se všude kolem najednou rozsvítí všudypřítomné světlo (například nějakým kouzlem působícím na prostor). Každé kolo na přímém světle je Stín zraněn za jeden rádek v mířce zranění. Totéž se mu děje i potmě, ale nezemře, jen usne.

Stín vnímá svými smysly jen stín, svět jeho pohledem existuje jen v mnoha odstínech šedi. Protože nevidí jen stíny na zemi, ale v celém prostoru, rozlišuje i výrazné rysy

předmětů a postav. Navíc umí změnit svou sytost a stát se součástí kteréhokoliv stínu, a tak zmizet z očí všem smrtelníkům.

Jak je vidět, stín je Stínův svět a v něm je svým téměř neomezeným pánem. Dokáže díky němu provádět různé zvláštní věci. Nejenže umí manipulovat s předměty pomocí jejich stínu (a vazeb, které mezi nimi jsou), ale také přes stín ovlivňuje živé tvory.

Vznik Stínu je zahalen tajemstvím a nikdo neví, jak k němu dochází doopravdy. Říká se, že se Stíny stávají lidé, kteří měli za svého života hodně blízko k astrálním sférám a věděli věci, které měly zůstat utajené. Někteří z nich strávili podstatnou část svého života ve stínech anebo příliš nahlíželi do stínového světa.

V chování Stínů jsou velké rozdíly. Jejich duše se v průběhu procitnutí nerozkládá postupně, ale odpadají z ní různé její části. Proto se po procitnutí Stíny chovají jako postižení různými duševními chorobami. Nutno podotknout, že si přesto stále zachovávají velký kus inteligence. Sice zapomínají a občas propadají záchvatům schizofrenie, ale zůstávají chytří.

Setkání I:

Marion tiše našlapovala a plížila se tmou. Sledovala každý krok strážce, jehož těžké boty rozeznávaly celou chrámovou loď. Jediné světlo vydávala lucerna nad oltářem, a jak se v ní chvíli plamen, přebíhaly po zdech zlověstné stíny. Nebála se jich, proč taky?

Klapání bot ustalo – strážce zastavil. Marion se s nadpřirozenou lehkostí přikradla až k němu, vytasila stínovou dýku a zarazila ji do kamenné podlahy. Strážce ztuhl.

Když jemně vytáhla ostří z jeho stínu, chvíli ještě stál a pak se zřítíl k zemi.

Setkání II:

„Vrať mu jeho stín!“ zakřičel Quentin tónem, kterému neradno odporovat.

„Chh, nemochu,“ řekl ztěžklý hlas. Černá postava, jíž patřil, se zvedla ze svého trůnu, z něž se ustavičně vylévala mlha. Svět kolem nich byl smutný. Okolní šed' prolínaná bílou párou a černými pavučinami působila velmi tisnivě, a přestože bylo kolem šero, oči je pářily.

Po chvíli ticha se Quentin podíval na bezvládné tělo svého přítele a zařval podruhé: „Ty černá zrúdo, nepokoušej mou trpělivost!“

„Chh, nemochu, muchtím ch něchecho chít. Oba umíráme, kdo má chtít, přechije. Já mám chtít, já budu chít.“

„Ne dlouho!“ vyprskl Quentin.

„A co kdybys šel s námi,“ ozval se Daniel. „Vrátíš mu jeho stín a budeš žít v něm. Odejdeš z těchto míst a poznáš nový svět. A je-li v tobě alespoň kousek dobra, splatíš Orinovi svůj dluh.“

„Chh,“ zasípal postava. V tu ránu se Orin probral a zalapal po dechu...

Nakonec Daniel otevřel cestu a všichni se probudili z transu.

Boj: Stín dokáže v boji velmi zaskočit. Sice nemůže procházet stěnami a předměty, ale může je „obtékat“, a proto jím obyčejné zbraně jednoduše projdou. On sám nemůže na nikoho fyzicky zaútočit. Vezme-li však za stín nějaké zbraně, může s ní bojovat. Tímto způsobem neunese příliš velkou váhu, a proto jsou jeho bojové možnosti značně omezené. Chce-li Stín někomu opravdu ublížit, využívá svých schopností ovládat stíny živých tvorů.

Aby získal výhodu, může se schovat do stínu, takže jej nepřítel nevidí. Nevydává žádné teplo ani pach, a proto není vůbec snadné jej odhalit.

Zvláštní vlastnosti:

Telekineze: Podobně jako poltergeist dovede zvedat předměty. Normálně by nemohl předmět uchopit a zvednout, pokud však „uchopí“ jeho stín, může s ním manipulovat. Pro jakoukoliv manipulaci uvažuj místo Síly Vůli. Vůle totiž v duševním světě odpovídá Síle ve světě fyzickém. Pokud Stín pohybuje předměty, vztahují se na něj všechna pravidla ohledně postihů za nedostatečnou Sílu a podobně. Protože je pohyb předmětů pomocí Vůle přece jen složitější, má Stín ke všem hodům postih –3.

Ovládnutí živého stínu: Stín má moc ovládat stíny živých tvorů. Na nízkých úrovních zvládá jen dočasně změnit jejich tvar a odstín, ale čím je silnější, tím bizarnější kousky se stínem provádí. Není pro něj problém stín rozpohybovat a třeba otočit směrem ke slunci. Dokonce umí stín zvláštním způsobem připojit k hrubé motorice či pocitům a nechat jej reagovat na chování oběti. Podle toho, jak se oběť pohybuje nebo chová, se přizpůsobuje její stín. Je znám případ jednoho hobita, který když se rozzuřil, vrhal velký stín neznámé přišery. Naštěstí je působení vyvolané Stínem většinou jen dočasné.

Vysátí stínu: Zmíněné hrátky se stínem oběti většinou neublíží, ale moc nad stínem je velká zbraň. Stín díky své schopnosti dokáže požírat a vysávat stín oběti a tím jí působit zranění. Je-li potřeba, použije získanou část stínu živého tvora na to, aby si vyléčil případná poranění. Stín musí oběť této schopnosti úspěšně zranit a ona je pak zraněna jen za poloviční počet bodů zranění, než by jí obvykle způsobil. Za každý bod zranění, který takto přibyl v mřížce zranění oběti, se jeden bod z mřížky Stínu vyléčí.

Od 8. úrovně je dost silný na to, aby své oběti její stín sebral. Tím jí upije velký kus životní síly. Oběť bez svého stínu začíná slábnout a život se z ní pomalu vytrácí. Pokud nezíská svůj stín zpět, vyprchá její život docela. Po jednom úspěšném zásahu nezpůsobí Stín žádné zranění, ale přivodí oběti postižení s parametry:

Doména = psy; Prudkost = den; Zdroj = vsi. (dokud nezíská stín zpět); Vlastnost = Vol; Nebezp. = 4 + Vol stínu; Velikost = 4 + Vol stínu; Živel = -Vz; Účinek = Způsobuje stará zranění (se zápisem do mřížky zranění posuň i kolečko), Síla zranění = Velikost – Vol oběti; Doba propuknutí = ihned

Stín lze sebrat jen jednou.

Můra snová

Je to už dávno, ale stále to ve mně zůstává, jako bych ten příběh prožil včera.

Cestovali jsme konečně domů. K zápraží Újezdu už zbývaly jen dva dny cesty a my plnými doušky hlitali vůni známých lesů. Chvilí před setměním jsme sešli z cesty a utábořili se. Jako obvykle jsme se najedli a ulehli ke spánku. Kdybych věděl, že tu noc uvidím Andreje naposledy, řekl bych mu, jak moc si vážím jeho přátelství. Mlčel jsem a dnes toho lituji.

Nespál jsem snad ani hodinu, když se mnou Alja zatřásla. Zpod rozespálých věček jsem mnoho neviděl, jen slabé, matné světlo zářící mezi stromy. Tázavě jsem se na ni podíval, ale ta ani nemrkla a stále nervózně těkala očima po lese. Světlo se blížilo a já instinktivně sáhl po zbrani.

Netrvalo dlouho a zpoza kmene ladným mávnutím křidel vyletěl zářivý noční motýl. Vlnil se ve světle, které plulo všude kolem něj, a jeho průhledná křídla jiskřila jako závoj z měsíčních paprsků. Byl to jistojistě přizrak, prelud, co klamal naše oči, ale to my tehdy nevěděli.

V celé své kráse přiletěl motýl až k nám. Jeho křídla velká jako dlaň byla pomalována přízračnou modří a měsíčním stříbrem a s každým mávnutím se k nám snažely blyštivé šupinky. Vánek si pohrával s jeho jemnými tykadly a čečral mu chmýří na těle. Stáli jsme tehdy jako omámení. Třepetal se velmi blízko a každou chvíli se nás dotkl, nejdřív jen konečků prstů, potom i tváře. Každým okamžikem nás pohlcoval klid a uchvatná blaženost a v oparu motýlího světla se tak zavíraly oči...

Vzbudil jsem se až ráno. Byl jsem sám – ohniště zašlapané, les prázdný. Když mne cesta vyvedla z lesa, nepoznal jsem svůj rodný kraj. Pole byla spálená, domy zbořeny a v dálce byla vidět jen stěna stoupajícího kouře. Byla válka! Svět se bouřil a já – já se stal vojákem. Zabíjel jsem nepřátele, bránil svou zem. Slyšel jsem ze všech stran bojové pokřiky mísící se s kvílením umírajících a viděl jsem víc krve, než si vůbec dovedete představit. Mí spoluvojovníci padali k zemi, ale já stále stál na nohou. Uplynulo osm měsíců a byl ze mě kapitán; pryč za statečnost a pádnou zbraň. Bitvy šly jedna za druhou, já stále drtil šky nepřátele a vítězství se neodvratně blížilo. Usínal jsem v předvečer rozhodující bitvy a stále jsem nevěděl, zač bojuji. Nepřišlo mi to divné, vskutku ne.

Ráno mne probudil zpěv ptáků a pach kouře z dohasínajícího ohniště. V našem táboře v lese byli lidé, utišovali Alju a ptali se, zda jsem v pořádku. Až po čase jsem si uvědomil, že ten rok mého vojenského života byl nejspíš snem. Nevím, ale lidé to říkali. Od té doby nevěřím ničemu, nevím, co je skutečnost a co jen klam.

Toho rána Alja plakala. Byly to slzy smutku, štěstí i dojetí zároveň. Svěřila se s příběhem o okouzlujícím muži, o třech krásných dnech a o to úžasnějších nocích. Přála si vrátit se zpět, ale nemohla.

Andreje našli až za několik dní. Zešílel, měl vidiny a nevnímal svět kolem sebe. Když jej vedli domů, utekl a vrhl se ze skály. Sbohem příteli, dokud bude má mysl bdělá, budu vzpomínat.

Nevím, zda stále sním a zda jsem dříve blouznil. Nevím ani to, jestli chci bdít. Toužím jít domů a navázat tam, kde jsem před rokem přestal. Snad byl ten motýlí přizrak snem, snad byl opravdový. Nevím a bojím se, neměl bych se bát, ale mám strach. Víte, bojím se usnout, ne proto, že bych se neprobudil, ale proto, že nevím, kde se probudím. A byl-li to přece jen sen, pak to byl ten nejopravdovější sen, jaký lze vůbec zažít.

Hm, a ani nevím, jestli naše vojska tehdy zvítězila.